

A la funció pública li convé més diàleg i menys imposició

L'administració pública és un dels pilars que garanteixen l'Estat de dret i la millor garantia que les normes i els procediments legals s'apliquen al conjunt dels ciutadans de manera ordenada, transparent i igualitària. És per aquest motiu que l'any 2010, com a cap de Govern, vaig promoure una reforma de la Llei de la funció pública, perquè estava convençut que calia abordar una reforma de l'administració pública. Una reforma que permetés adaptar-la als nous enfocaments de gestió, que s'havien de caracteritzar per l'obertura, la participació, la flexibilitat, la diversitat i la capacitat de resposta.

Estava convençut, també, que aquesta reforma de la Llei de la funció pública havia de fomentar una nova imatge de l'administració, motiu pel qual entenia que calia desenvolupar estructures de carrera professional que se centressin en el desenvolupament personal, la mobilitat, la integritat i l'exigència primordial del mèrit, la igualtat, la publicitat i la concurrència en la contractació i promoció dels treballadors i treballadores del sector públic.

Tenia la ferma voluntat que aquesta reforma fos el resultat d'un ampli consens dels actors socials per assolir una administració més eficient, àgil, dignificada i sostenible. És precisament per aquest motiu que vaig promoure una taula de treball sobre la Llei de la funció pública. Una taula pensada, amb el meu equip, com una eina de diàleg i de concertació, transversal, que recollís en un document les propostes consensuades entre el Govern, els grups parlamentaris i els sindicats, sobre aquells elements que calia modificar a la llei i que havien de permetre constatar els canvis estructurals que l'administració necessitava. I continua necessitant.

D'aquella taula varen sorgir 33 acords, fruit del consens i del diàleg amb els treballadors i treballadores de l'administració. Trenta-tres acords que proposaven, entre molts altres aspectes,

substituir el GAdA per un sistema de carrera professional més just i eficient, regular els CRA per evitar arbitriarietats en l'atorgament i el càlcul; dotar de més estabilitat laboral els treballadors eventuais a través de la figura del funcionari interí, així com convertir l'actual model de jubilació en un model garantista en el temps i econòmicament sostenible per l'administració, transformant progressivament l'actual sistema de prestació definida en un sistema d'aportació definida, sostingut sobre la base del cofinançament. Això es podia fer d'una manera ordenada, progressiva i poc traumàtica, com pensem nosaltres, o bé passant l'anivelladora per l'esquena dels afectats, com està fent el Govern i el seu grup parlamentari. Una situació que no serà bona per al funcionament de l'administració pública.

El que era bo per a l'administració pública i per a l'Estat era seguir pel camí del diàleg avançant cap a una seriosa reforma de la Llei de la funció pública. Una reforma que els vam deixar encarrilada el maig del 2011, amb uns compromisos contrets, convinguts, entre el Govern i els treballadors.

Uns treballadors públics que en els acords del 17 de desembre del 2010 havien acceptat la conversió de l'actual model de jubilació en un model sostenible per l'administració transformant progressivament l'actual sistema de prestació definida en un sistema d'aportació definida sobre la base del cofinançament.

Però durant la campanya electoral de la primavera del 2011, Antoni Martí els va prometre no tocar res de les seves condicions laborals contraposant la seva promesa –el seu compromís– amb els plantejaments responsables que nosaltres havíem fet des del Govern. Un compromís que no va tardar ni mig any a traïr públicament, en el seu discurs de Cap d'Any, tramès a totes les cases del país, anunciant les primeres retallades.

Uns treballadors que han vist esberlat i trepitjat el principi de

confiança legítima en què s'assentaven les conclusions del 17 de desembre del 2010 de la taula de treball sobre la reforma de la Llei de la funció pública.

Molts funcionaris que tenen 25 anys d'antiguitat creuen que és una expropiació el fet de veure's privats del dret a jubilar-se en les mateixes condicions que tenien fins avui.

S'entén, perquè tot aquell temps han desenvolupat un projecte econòmic de vida basat en la perspectiva dels seus ingressos actuals i futurs; quantificats i garantits pel reglament de 29 de juliol de 1981 i el decret de 30 de maig de 1996, normatives integrades a la Llei de la funció pública del 15 de desembre del 2000.

Amb aquesta reforma la relació entre el nivell de vida dels funcionaris actius i el dels jubilats es degradarà força. Les pensions es reduiran de manera substancial. I, en conseqüència, això afectarà no només la seva qualitat de vida sinó el consum. Amb una altra conseqüència econòmica que el Govern tampoc sembla haver valorat: la reducció de la demanda de béns i serveis.

El nostre compromís amb una manera de fer –la de la taula de treball sobre la Llei de la funció pública dels anys 2009 i 2010– va acompanyat del rebuig a la manca de respecte envers el personal al servei de l'administració. No ens agrada, no podem compartir, aquesta confrontació violenta en les relacions laborals. Nosaltres tenim una visió de l'administració, un projecte de reforma de la funció pública, en el qual unes relacions madures i pacífiques permetrien de projectar-se vers el futur i d'atenuar els efectes devastadors d'aquesta crisi sobre la cohesió de la societat andorrana.

Rebutgem la trencadissa que promou el Govern. És urgent de tornar a encarar amb coresponsabilitat aquesta qüestió que la crisi econòmica ha posat en evidència.